ఖుషీ

బ్రహ్మచర్యంలోనుంచి – ఒక్కసారిగా – డబుల్ ప్రమోషన్ అయింది.

ఎందుచేతనో, రామమూర్తి వానప్రస్థుడుగా మారిపోయి – దీక్ష నిలుపుకుంటున్నాడు.

అందరికీ, ఇది చాలా విపరీతంగా కనబడుతూంది. కాని, ఎవరికివారు ఏదో సమాధానం ఊహించుకుని సరిపెట్టుకోవడమేకాని, నిజానికి ఏం జరిగిందో, అలా అతడు – తాత్కాలికంగానన్నా – మారిపోవలసివచ్చిందో, నాకూ, మా శర్మకూ తప్ప...తెలియదు.

ట్రిప్లికేన్‌లో, మా లాడ్జిలోనే రామమూర్తికూడా ఉండేవాడు, లా చదువుతూ. అసలు శ్రద్ధగా కాలేజీకి వెళ్ళేవాళ్ళకే మధ్యాహ్నం అంతా తీరుబడి – వెళ్ళన క్కరలేకుండానే, ప్రాక్సీగా అటెండెన్సు పడిపోవటంవల్ల, రామమూర్తికి రోజంతా తీరికే.

మనసులో నిలిచిపోయి, తీరనికోరికలన్నీ, కలలో పిలువకుండానే సాక్షాత్కారించేవి. తెల్లవార్లూ కలతనిద్దురతో – చాలా ప్రొద్దెక్కిన తరువాతకాని మేల్కాంచేవాడు కాడు. అందరూ కాలేజీకి బయలుదేరేవేళకు కాఫీకోసం వెతుక్కుంటూ పోయేవాడు. భోజనం – ఏ ఒంటిగంటకో కేవలం పోస్టులో ఉత్తరం వేసినట్టు మొక్కుతీర్చుకోవటం మాత్రమే.

మూడు, మూడున్నరవరకూ, ఏలాగో గడిపేవాడు చిడిముడిపాటుతో నిదు రరాదు–ఉబుసుపోదు; ఏ పుస్తకం చదవాలనీకూడా మనసులేదు; కొంచెంసేపు మాత్రం సినిమా మాగజీన్లు తిరగవేసి, బొమ్మలు చూసీచూడనట్లు చూసి, విసుగుతో ఓ మూలకు గిరాటు వేసేవాడు. ఆవేళకే సరిగా సిగరెట్లుకూడా అయిపోయేవి. వెళ్ళి తెచ్చుకునేందుకు ఓపిక లేదు. ఇన్ని అవస్థలతో – ఏలాగో టైమ్ అయేది.

ఇకమీద, రామమూర్తికి నిముషం తీరిక ఉండేది కాదు. టాయ్‌లెట్ చేసుకుని, సూట్ వేసుకుని, క్రాప్ నొక్కులు చేతితో సరిజేసుకుంటూ మేడమీద వరండా లోనికి వచ్చి నిలుచునేవాడు అటూ ఇటూ చూస్తూ.

ఎదటి మేడగుమ్మంలో, వచ్చేపోయేవారినందరినీ, కరవుమెరసిపోయే కన్నులతో చూస్తూ నిలువబడివుండే మహారాష్ట్ర ప్రౌఢ, రామమూర్తినీడ చూచాయగా కనబడగానే, చురచురచూసి, లోపలిపోయి, కటకటాలతలుపు ధనాయించి వేసుకునేది. మావాడు గొంతుసవరించుకుని, ఎత్తుకుంటూన్న సంగీతానికి బ్రేక్ పడి, అపశ్రుతితో ఈలగా మారిపోయేది. రోజూ అలా మామూలేగనుక, ఏమీ అనుకోకుండా లోపలికి వచ్చేసి, చెదరిన ఒకటి రెండు ముంగురులు సరిగా అమర్చుకుని, రిస్టువాచివంక నిదానించి చూసి, క్రిందకి వచ్చేసేవాడు.

రోడ్డుమీద – చక్కనివాళ్ళు ఎవరైనా కనబడేటంతవరకూ ఆగి, వాళ్ళని అనుసరించి బీచికి పోయేవాడు. రెస్టారెంటులో టీ పుచ్చుకుని, ఆరని అగ్నిహోత్రంతో సమిధెకు సమిధె ఆసలాయిస్తూ, ఒక్కమారి, క్యూ.యం.సి. వరకూ తిరిగి వచ్చేవాడు. సంజెపడటంతోనే బయలుదేరి గృహోన్ముఖులైన తమిళాంగనలను యధాశక్తి కొంతదూరంవరకూ సాగనంపి వచ్చి, బస్‌స్టాండ్‌దగ్గర కాపలా వేసేవాడు.

అనువైనవాళ్ళు ఎక్కిన బస్‌లో తానూ జొరబడి, వాళ్ళను అనుసరించి పోయి... ఇంటికి జేరుకునేంతవరకూ తచ్చాడి, లోపలికివెళ్ళి తలుపు వేసుకున్న చప్పుడైన తరువాత...ఇంటిమొగమయ్యేవాడు.

కొంచెం ఆలస్యంఅయితే హోటల్లో శివరాత్రే. నాయర్ కడెలో పలాచని పాలుతాగి, బిస్కట్సు తిని, వచ్చేసేవాడు. తీరా వచ్చిన తరువాత – మేమెవరమూ, మేలుకుని ఉన్నా, కొంటెతనానకి – పలికేవాళ్ళంకాదు, తలుపు తీసేవాళ్ళంకాదు. ధణధణకు వీధివారందరూ లేచినా, మా తలుపు అలాగే ఉండేది. ఏమనుకునేవాడో ఒక్కొక్కప్పుడు మాకే జాలివేసేది – తిరిగి బీచికి పోయి, తలకు కర్చీఫ్‌కట్టుకుని పడుకుని, చలికి బిగిసి అవస్థపడి 'తూర్పు తెలవారే వేళకు, తెల్లవార్లూ రమాకుమారుణ్ణి పాదదాసునిగా ఏలుకుని అవక్రవిక్రమం నెరపిన వీరపురుషావతారం పోజులో తయారయే వాడు లాడ్జికి––

పొరబాటున, కదిలించామో, అరేబియన్ నైట్సులో కథ ఒకటి తయారుచేసి చెప్పేవాడు. మేము నమ్మడంలేదు, వెక్కిరిస్తున్నామన్నా ఖాతర్ చేస్తేగా? కథ ముగిసిన తరవాత నిద్ర –

ఇదీ రామమూర్తి దినచర్య – ఎఫ్.ఎల్..పరీక్షలు దగ్గరకువచ్చినాయి – రోమన్ లా పేరు ఎత్తితే మండిపడేవాడు. కాని, కామినీప్రశంస లేనిదే క్షణం జరుగదు.

2

––మేము ఎంత ఒత్తుకుని వైదొలగి నడుస్తున్నా – ఒక్కటె అయినా ఒత్తిగిలి దోవ ఊయడంలేదు.

గంగకు ఇద్దరి ఐనా ఫరవాలేదనే సంప్రదాయంవాడిని గనుక, ఇక అక్కడే ఆగిపోదామన్నాను. కాని శర్మ ఉహూఁ అని ముందుకు అడుగు వేస్తూనే ఉన్నాడు; కాని, దారి తీయడానికి – ఆ స్త్రీజనంలో – వాడికి సాధ్యంకాలేదు.

పార్థసారథి బ్రహ్మోత్సవం ఆఖరిరోజు – వీధుల్లో మెసలడానికి వీలులేనంత సమ్మర్దంగా ఉన్నది.

––మా వీధుల్లో ఉండే తెలుగు కుర్రవాళ్ళ ముఖాలు నడనడాన, దవనమూ చేమంతులూ విరిసిన తురుములచాటునుంచి కనబడుతున్నాయి ప్రసన్నంగా.

రామమూర్తికి ఇంటివద్దనుంచి టెలిగ్రాం వచ్చింది–– ఎందుకో తొందరగా రమ్మని – అతడు, మాకు యీ వారం రోజులనుంచీ కనబడుటలేదు.

నేను వద్దని వారిస్తూ ఉన్నా శర్మ, రామమూర్తిని వెదికి తీసుకురావాలనేవంకబెట్టి బయలుదేరాడు –– అసలు లోపల వాడికి తహతహలాడుతూంది – ఎప్పుడు వెళ్ళి ఆ జనం కిటకిటలో కలిసిపోదామా అని. – నేనూ బతిమాలించుకుని, బింకం చెడకుండా వెంట నడిచాను.

శర్మ ఆకారవైఖరినీ, దీర్ఘ కాయాన్నీ చూసి ఎవరూ తప్పుకోవడంలేదు. బలవంతాన రెండడుగులు వేసి, స్టీమ్ అయిపోయిన రోడ్‌రోలర్‌లాగా చప్పబడి ఆగిపోయినాడు. నా వైపు చూసేసరికి నేను నవ్వుతున్నాను. అంతలో ఎక్కడ లేని రోషం వచ్చేసింది వాడికి –

మాంచి ఆలోచన చేశాడు – మళ్ళా వెనుకకు వచ్చి, జపాన్ బెలూన్ బూరా ఒకటి కొన్నాడు. పూరించి, గోళాన్ని పెద్దదిచేసి, దాన్ని – మోతతో, తప్పుకోని పుణ్యాంగనల చెంపలకు తాకిస్తూ – వాళ్ళు ఉలికిపడి తిట్టుకుంటూ తప్పుకోగా – ఏలాగో – ఆలయప్రాంతంవరకూ రహదారి చేశాడు.

ఒక్కక్షణం ఆగి కలయచూశాము–రామమూర్తి కనబడలేదు. కాని – మన తెలుగువాళ్ళు అసాధ్యులు– అప్పుడే ఎప్పుడు కనిపెట్టారో–అందరూ తలోబూరా పూరించి, కామినీచక్రాన్నంతా కలగుండు పెట్టేస్తున్నారు.

––శర్మకు ఉక్రోషంవచ్చి – 'ఇంతే వెధవాయలు!– ఎవరన్నా ఏంచేస్తే – దాన్ని కాపీకొట్టడమే' అని తెలుగు జాతిని అంతా దూయబట్టుకుని, నిర్వేదంతో సత్తువకొద్దీ పూరించేటప్పటికీ, బుడగ, చిన్న సైజు ఫిరంగీలాగ మోగింది. మళ్ళా ఒకటి కొనిద్దామనిపించింది. కాని, వాడిని చూడబోతే దుర్నిరీక్ష్యుడుగా ఉన్నాడు. ఆ పట్టున ఎన్ని అయినా ఆగేటట్టులేవు––

విసివి, వేసారి తిరిగి వచ్చేస్తూ – కార్‌స్ట్రీట్ మొగదల, గుంపుజేరితే, అంచుకు వెళ్ళాము – ఏమిటో విశేషమని – చాలామంది అర్ధచంద్రాకృతిగా కమ్ముకుని నిలుచుని తగవు తీరుస్తున్నారు. ఒక ఆమె, ఊరికే లెక్చర్ కొడుతూంది– ఎవరికి తోచినది వారంటున్నారు – మధ్య – తెల్లమొఖం వేసుకు, బిక్కపోయి చూస్తూ చెదిరిన క్రాపింగుతో – రామమూర్తి!–

ఏముందీ – మామూలు విశేషమే – మనవాడి రసపిపాస అతిగా వెళ్ళింది – ఎవరో అమ్మాయిని కటాక్షవీక్షణంతో సత్కరించాడు – వెంటనున్న ముసలమ్మ గదమాయిస్తూంది!

శర్మ అమాంతం తోసుకువెళ్ళి, ముందుకు – ఏమిటీ గలభా అని కలయజూసి అడిగాడు – రామమూర్తి శర్మను ఎరగనట్లు నటించాడు.

అందరి సమాధానాలహోరులో అసలుసంగతి ఏమిటో తెలియలేదు. శర్మ రామమూర్తి చేయిపట్టుకున్నాడు. ఆ ముసలమ్మ అడ్డంవచ్చి – 'అహ్ఁ–నాన్ యారో తేరీమా – అఁ– అంద పరువు నమ్మకిట్టవేహోదు–స్టేషన్‌కు...' అని గదమాయిస్తూండగానే, శర్మ హుంకరించి వృద్ధాకరగ్రహణం చేసి "స్టేషన్‌కు–వా" అని లాగాడు.

పాచిక పారింది–అందరూ గడబిడగా ఎవరిత్రోవను వాళ్ళు తప్పుకుని – ముసలమ్మనూ–ఆ ముగ్ధాంగననూ బలవంతాన నడిపించుకునిపోయినారు––

––ఇంటికి వచ్చేవరకూ, ఎవరమూ మాట్లాడలేదు. తలుపుతీసి, స్విచ్ వేశాను. రామమూర్తి ఈజీ చైరులో ఉన్న పుస్తకాలు తీసి క్రిందకు విసరివేసి కూలబడ్డాడు. పరధ్యానంగా, వాడిజేబులోనుంచి సిగరెట్టు అందుకుని, ముట్టిస్తూ, శర్మ ఓమారు అతనివేపు పరకాయించిచూసి – 'ఏమి టా గలభా?' అన్నాడు.

రామమూర్తి చూసి ఊరుకున్నాడు. శర్మ ప్రశ్నలపరంపర కురిపించాడు. చివరకు గత్యంతరములేక, జవాబు చెప్పక విధిలేక, నిదానించి, కుర్చీలోంచి లేచి, పక్కమీద వాలుతూ–

'మన్మథుని అమోఘ ప్రభావంరా భాయీ!' అని గర్వంగా చిరునవ్వు నవ్వాడు.

శర్మ ముందుకు ఉరికి, పక్క అంచున నిలుచుని చురచుర చూస్తూ,

'ఒరేయ్! వాడిబాబు ఇంకోడున్నాడు. ఇన్స్పెక్టరు సింగ్ – ఆ తడాఖా తడివితే తెలిసేది–ఊహూఁ–పిచ్చి వేషాలు...'

...ఉక్కబోస్తున్నా లెక్క సేయకుండా, రామమూర్తి ముసుగుబిగించాడు––

3

––అప్పటికి మూడోమాటు...చదవడం––

'తేనెసోనలాని ఉబుసు
పోని కొదమ షట్పదాళి
గానమాధురి––
సగము విరిసె తొలివలపుల
నిగారించు విరి చేడెల
మొగమాటము––
జిలిబిలిగా మలసిన వె
న్నెల నెలరేకల వెలసిన
చెలిమి...
మధుమాస యామినీ
మాధవుని––ప్రియకామినీ
ఇన్ని హొయలతో––
ఇన్ని వగలతో
ఎన్న డెన్నడని
ఎదురుచూసి––మురిసి...
చిగురుకు––
తొగరాయనితో
మొగమాటము
తగవేనమ్మా!' •

––ఆవేళ రేడియోలో మంచి ప్రోగ్రాము ఉన్నది.

––అప్పటికే ఆలస్యమైంది. ఇక బయలుదేరుదామనుకుంటూంటే, రామమూర్తి నిలవేశాడు.

పద్యాలు వ్రాయడం – మాకు యిష్టమున్నా లేకపోయినా పంతంకొద్దీ వినిపించడం – అతనికి పరిపాటే కాని, యీ ధోరణి అదోరకంగా ఉన్నది.

'ఏలా ఉంది?' అని మళ్ళా నిక్కచ్చిగా అడిగాడు;

'...ఇంకా టీ పడలేదుకాదూ, కొంచెం తల దిమ్ముగా ఉంది' అని పెంకెగా జవాబు చెప్పాను, కోపం వచ్చిఅయినా వదులుతాడేమోనని––

కాని, ఇదేం లక్ష్యం చేయకుండా, తాపీగా --

"అదికాదోయ్-పద్యం...?"

'అఁ - బాగానే ఉంది.'

"అలా అంటే కాదు - నీకు సరిగా ఎలా తోచిందో చెప్పాలి."

"చెప్పలేను బాబూ...ఇక చంపకు"

"దీన్ని - దీన్ని ఒక పనిపట్టి వ్రాశాను-"

"అలాగేం?"

"నిజంగానే - మరి ఎందుకో - ఊహించుకో-"

"రామ్మూర్తీ...నీకు కోపంవస్తేనేంగాని, ఎందుకు వ్రాశావో చెప్పనా..."

"ఓ"

"పళ్ళు పొగరెక్కి...ఏమిటి ఊరికే సతాయించడం"

--అంతటితో వదులుతాడనుకున్నాను - ఊహు... నావెంట వచ్చేశాడు తిన్నగా - టీ పుచ్చుకున్నాడు... సరసను నడుస్తున్నాడు - ప్రెసిడెన్సీ కాలేజీదాకా వచ్చాక - చప్పున ఆగి-

"చెప్పనా?" అన్నాడు.

ఏమిటో తెలియకపోయినా, నేను తల ఊపాను...

'-- ఆ అమ్మాయి, ఇలియట్స్ రోడ్డులో ఉంటుందోయ్...చాలా చక్కనిది--'

'కావచ్చును--'

'మాటకు అడ్డం రామోక - నిజంగానే చాలా అందంగా ఉంటుంది. వారం రోజులనుంచీ చూస్తున్నాను...'

'ఇంటిదాకా సాగనంపడంలేదూ?'

'చాల్లే - నీ మాటలు - సరేగాని, వాళ్ళయింటిరోడ్డుకేసి రెండుమూడుసార్లు వెళ్ళాను - కనిపించింది - మేడమీద పోర్టికోలో నిలుచుని - అదేదో తమాషాగా, పిలుస్తున్నట్లుగా చూస్తుందోయ్ - నాకు ఏమీ తోచడంలేదు--'

'పిలిచిందని నమ్మకముంటే--'

'సందేహంలేదు - మనసుకి అలాగే తడుతూంది.'

'అలాగైతే తిన్నగా వెళ్ళిపోరాదూ..'

'అంతకన్న ఇంకో ఎత్తువేశాను...ఆ అమ్మాయి సంగీతం పాడుతుంది రోజూ, బాగా చీకటిపడినతరువాత - వాళ్ళ ఇంటి ఎదుట - మైదానంలో కూర్చుని, ఈ పాట పాడేస్తాను, అప్పుడన్నా నా ఆవేదన - నా మనసులో కోరిక, అర్థం చేసుకోలేదూ - మందలింపు గ్రహించలేదూ...'

'అయితే, ఇంతకూ తెలుగు వచ్చునో, రాదో?'

'వచ్చును - సర్వర్‌తో తెలుగున మాట్లాడటం విన్నాను - నామీద మనసుందోయ్ ఆ అమ్మాయికి...'

'అయితే భావకవిత్వ మెందుకు - డైరెక్టుమెథడ్ అప్లైచేయి. తిన్నగా వెళ్ళిపో...'

"అచ్చా..."

--రోడ్డుదాటి సైడ్ వాక్‌మీదికి వచ్చాము - రామమూర్తి దిక్కులు చూస్తున్నాడు..

"రార మా యింటిదాకా..." అని రేడియోలో పాట వినవస్తోంది.

--నా చేయి గట్టిగా నొక్కి...'అదుగో ఆ అమ్మాయే! - చూడు!...' అని చాలా ఆదుర్దాతో, రహస్యంలాగా చెప్పాడు.

--మాకు చాలా సమీపాన, కారుతలుపుమీద ఆని, ఓరగా నిలుచుని... ఆ అమ్మాయి... నదురుబెదురూ లేకుండా....చూపులతో ఆహ్వానిస్తోంది...

'ఊఁ...వెళ్లు' అన్నాను.

'నీవుకూడా - రా...'

'బలే...'

"కాదు, నేను చెబుతానుకాదూ...ఎంతో దూరం లేదు..."

మావాడి తడబాటు గమనించినట్టుగా ఉన్నది కాబోలు...కారు ఎక్కకుండా దిగి...నడక సాగించింది...

మేము సరే, వెనకాల...

--వాళ్ళయింటివద్దకు వచ్చేశాం...ఆమె గేటుతీసుకుని, లోపలకు వెళ్ళుతూ... వెనుదిరిగి...మళ్ళా ఆహ్వానించింది మౌనంగా...

కదనుతొక్కుతూ, నవోఢలాగా రామమూర్తి- అతన్ని నడిపించుకుంటూ నేను...

--తిన్నగా లోపలకు వెళ్ళకుండా...తోటలో...మందార - గుబురుదగ్గర నిలుచుని ఉన్నది... నేను వెనుకకు తగ్గాను...

మళ్ళా...మళ్ళా...దగ్గరకురమ్మని సైగ చేసింది...రామమూర్తి...ఏలాగైతేనేం...ఎదటికి పోయి... నిలుచున్నాడు...

'ఎందుకూ...అంత...సిగ్గు!' అని అడిగేసింది...మనవాడు...

'ఈలా...రండి...రా...ఇక్కడికి...'

నేనూ అనుకోలేదు, అలా జరుగుతుందని...

ఆమె, తానే రామమూర్తిని సమీపించింది..., అల్లరి కుర్రవాణ్ణి దండించే అయ్యవారిపోజుతో...

చెవితమ్మె పట్టుకుని నులేసి...

'అందమైన ఆడపిల్ల కనబడగానే...ఈలా తిరగడానికేనా, చదువుమీద వంక బెట్టి ఇక్కడకు చేరుకునేది... నీలాటి తెలుగుకుర్రవాళ్ళు?...వారంరోజులనుంచీ చూస్తున్నాను...బీచికి వచ్చిన ప్రతిపిల్లనూ... చూపులతో కబళిస్తున్నావు...

'...ఇక ఎన్నడూ...ఈలా చేయక...ఏం...'

--ఆమె వయ్యారంగా విసిరినా, చేయి, ఛళ్ళుమని మోగింది...రామమూర్తి చెంపమీద... ఖంగారుపడిపోయినాడు...నాకూ, ఏమిచేయడానికి...తోచలేదు...

"క్షమించండి...మీ ఎదట...మీ స్నేహితుణ్ణి అవమానించినందుకు; కాని, మీరు చూడాలనే..."

"బలేదాన"వని మెచ్చుకున్న చూపుతో, ఆ అమ్మాయి కరస్పర్శచేసి... తిరిగి, తలవంచుకుని... లోలోన నవ్వుకుంటూ --రామమూర్తిమాటే మరచిపోయి...బయటకు వచ్చేశాను...

——జయ...విజయీభవ...అని, ఎదురుగా శర్మ...ఎక్కడనుంచి ఊడిపడ్డాడో...నవ్వుతూ దోవకు అడ్డంగా నిలుచుని ఉన్నాడు...

రామమూర్తి...ప్రాన్పడిపోయినాడు...

*　　*　　*

రామమూర్తి అప్పటినుంచీ, దీక్ష మొదలు...బీచి చాయలకన్నా వెళ్ళటంలేదు...చెదిరిన క్రాప్ సరిచేయడం లేదు...

చదువు సాగకపోయినా...వేళకు భోజనంచేసి... ఇంటిపట్టున నిద్రపోతున్నాడు.

కాని...ఇది ఈలా సాగుతుందని...నాకు ఏమాత్రమూ నమ్మకంలేదు...మళ్ళా...

——ఐనా... అంతదాకావస్తే...అప్పుడు చూసుకోవచ్చు.

★ ★ ★